

[Johannes Hansen.]

saa vidt jeg husker, ti Ejendomme, der var indkøbte for visse bestemte Beløb. Jordværdien for de nævnte Ejendomme var 130 Kr. pr. Hektar, og den Pris, Statens Jordlovsudvalg havde godkendt, var 378 Kr. pr. Hektar. Der var altsaa en ret stor Forskel mellem Jordværdien og den godkendte Pris. Nu kan man jo selvfølgelig med nogen Ret sige: Forlanger I, at disse Folk kun skal forrente de 130 Kr. pr. Hektar, naar Staten har betalt 378? Men kan vi da ikke med lige saa stor Ret sige til Regeringen: For saa vidt den Jord nu var købt til Oprettelse af Brug efter 4. Oktober Loven, er det saa Meningen, at den vedkommende Fæster kun skal betale Renten af de 130 Kr., eller vil Statens Jordlovsudvalg ikke forlange, at der skal foretages en ny Vurdering, saaledes at den kommunalt ansatte Grundværdi kommer mere i Overensstemmelse med Indkøbsprisen, end Tilfældet er ved de fremdragne Tal. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor det skal være saa meget vanskeligere at praktisere det, naar det skal være et Ejendomsforhold end ved et Fæsteforhold. Det er en Kendsgerning, at Jordværdiens Ansættelse omkring i vort Land ligger ret forskelligt; men det er lige saa sikkert, at der i alt Fald paa det nuværende Tidspunkt er købt Jord, der ligger lige ved og maaske i enkelte Tilfælde under Grundværdien. Hvorfor skulde der da være en større Fare for, at denne Forskelsprioritet skulde komme til at volde Vanskeligheder i Selvejerforholdet end i Fæsteforholdet?

Det ærede Medlem Hr. Andreasen (Forsinge) mente, at der vilde blive en Spekulation her. Men hvor skal den sætte ind? Hvis det er rigtigt, hvad jeg fremhævede, og som jeg haaber at den højtærede Landbrugsminister og det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen vil svare paa, at Staten kun har Raadighed over selve Jorden, kan det under alle Omstændigheder kun komme til at dreje sig om den lille Forskel, der er mellem den ansatte Jordværdi og Indkøbsprisen. Og nu skal intet Menneske faa mig til at tro, at det skulde være det afgørende for Udstykningen her i Landet, den lille Forskel, der eventuelt kan blive. Det vil under alle Omstændigheder ikke komme til at dreje sig om saa forfærdelig mange Penge, og Forholdet maa i hvert Fald blive dette, at skulde det være saadan, at hvis Jorden var købt til Oprettelse af Fæstebrug, saa skulde Fæsteren kun forrente de 130 Kr. pr. ha, til Trods for at Staten havde betalt 378 Kr. pr. ha, saa vil det vel være en saa

stor Favorisering af Fæsteren, at der skal mere end en almindelig god Rygrad til at staa imod, naar man staa og ønsker et Brug og ikke har de tilstrækkelige Penge midler at handle med. Jeg tror altsaa, at Regeringspartierne her ser fuldstændig forkert. Det ærede Medlem Hr. Andreasen (Forsinge) mente, at der vilde blive spekuleret. Der kan som sagt kun blive denne lille Smule at spekulere med, og det kan ikke være det afgørende. Men dernæst mente det ærede Medlem Hr. Andreasen (Forsinge), at Sønnen ikke saa forfærdelig gerne vilde overtage Faderens Brug, for paa det Tidspunkt skulde den fulde Forrentningspligt træde i Kraft. Den unge Mand vil, siger det ærede Medlem, foretrække at søge hen et andet Sted, hvor han kan begynde forfra. Men hvorfor i al Verden skulde han dog gøre det? Det ærede Medlem er saa gammel Landmand, at han udmærket godt ved, at naar et Husmandsbrug har været drevet som saadant i en Menneskealder, er det dog en betydelig større Fordel at overtage et saadant Brug, end det er at begynde paa den nøgne Jord, opføre Bygninger og samle Besætning og Redskaber sammen. Hvorfor i al Verden skulde den unge Mand dog ikke tage den Chance, som det er at faa et Husmandsbrug, der har været drevet som saadant igennem en lang Aarrække? Det vilde dog være ganske meningsløst, og det vilde dog være nogle ejendommelige Forældre, der ikke vilde raade Sønnen til at overtage et saadant Husmandsbrug.

Jeg tror, den højtærede Regering og de ærede Regeringspartier skal se med megen Velvillie paa det Lovforslag, der her foreligger fra Venstres Side; for at dets Gennemførelse i Virkeligheden vil betyde, at Udstykningen kan foregaa paa et sundt, naturligt og godt Grundlag; er der ikke den allerfjerneste Tvivl om.

Jeg skal til Slutning gøre nogle ganske faa Bemærkninger om det Punkt i Regeringsforslaget, der omhandler den kommunale Udstykning. Jeg har tidligere hævdet, og det er ogsaa blevet anerkendt her, at denne kommunale Udstykning er et særligt radikalt Paahit. Det er jo en Kendsgerning, at Socialdemokratiet paa et tidligere Tidspunkt i hvert Fald var Modstander af denne Udstykningsform. Det ærede Medlem Hr. Olufson har tidligere herfra udtalt sin Angst for, at Statens Jordfond skulde blive delt ud omkring til Landets Kommuner, hvorved den vilde blive splittet og miste nogen af sin Virkning. Der maa formodentlig være sket en